

POSTANOWIENIE

Dnia 9 stycznia 2020 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Włodzimierz Wróbel

po rozpoznaniu w Izbie Karnej w dniu 9 stycznia 2020 r., na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.

sprawy **B. M.**

skazanego z art. 18 § 2 k.k. w zw. 158 § 1 k.k. i in.

z powodu kasacji obrońcy skazanego

od wyroku Sądu Okręgowego w K. z dnia 22 marca 2019 r., sygn. akt VII Ka (...), zmieniającego wyrok Sądu Rejonowego w D. z dnia 28 września 2018 r, sygn. akt II K (...),

p o s t a n a w i a:

- 1) oddalić kasację jako oczywiście bezzasadną;**
- 2) zwolnić skazanego od kosztów postępowania kasacyjnego;**
- 3) zasądzić od Skarbu Państwa na rzecz adw. P. D., Kancelaria Adwokacka w Z., kwotę 442 zł 80 gr, w tym 23% VAT, tytułem zwrotu kosztów nieopłaconej pomocy prawnej świadczonej skazanemu z urzędu, w postaci sporządzenia i wniesienia kasacji.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem Sądu Rejonowego w D. z dnia 28 września 2018 r. (sygn. akt II K (...) R. M. został uznany winnym czynów z art. 18 § 2 k.k. w zw. z art. 158 § 1 k.k. w zw. z art. 189 § 1 k.k. w zw. z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 191 § 2 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. oraz z art. 18 § 2 k.k. w zw. z art. 158 § 1 k.k. w zw. z art. 189 § 1 k.k. w zw. z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 191 § 2

k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. oraz z art. 18 § 2 k.k. w zw. z art. 282 k.k. w zw. z art. 160 § 1 k.k. w zw. z art. 288 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k., za które wymierzono mu karę łączną 3 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności.

Wyrok ten został zmieniony wyrokiem Sądu Okręgowego w K. z dnia 22 marca 2019 r. (sygn. akt VII Ka (...)) w ten sposób, że w kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu, w miejsce wskazanego art. 12 k.k., powołano art. 12 § 1 k.k. i do podstawy wymiaru kary orzeczonej wobec oskarżonego wprowadzono art. 91 § 1 k.k. i za podstawę wymiaru kary łącznej pozbawienia wolności orzeczonej wobec oskarżonego w punkcie przyjęto przepisy art. 91 § 2 k.k. i 86 § 1 k.k. (pkt 1 wyroku). W pozostałym zakresie zaskarżony wyrok utrzymano w mocy (pkt 2 wyroku).

Od powyższego prawomocnego orzeczenia kasację wniósł obrońca skazanego, zarzucając przedmiotowemu wyrokowi rażące naruszenie prawa:

- „1. art. 433 § 2 k.p.k. w zw. z art. 457 § 3 k.p.k. w zw. z art. 607e § 1 k p k w zw. z art. 596 k.p.k. w zw. z art. 17 § 1 pkt 11 k.p.k. poprzez niewłaściwą kontrolę odwoławczą podniesionego w apelacji zarzutu dotyczącego dopuszczalności ścigania skazanego w sprawie, w sytuacji, gdy państwo wydające me złożyło oświadczenia o dopuszczalności ścigania za przestępstwo stanowiące przedmiot niniejszej sprawy,*
- 2. art. 433 § 2 k.p.k. w zw. z art. 457 § 3 k.p.k. w zw. z art. 152 k.p.k. i art. 6 k.p.k. poprzez powierzchowną i niepełną kontrolę odwoławczą podniesionego w apelacji zarzutu dotyczącego prawidłowości procedowania w przedmiocie wniosku o sprostowanie protokołu rozprawy z dnia 17 stycznia 2018r., a która winna prowadzić do wniosku, iż w konsekwencji uniemożliwiono skazanemu podjęcie inicjatywy procesowej w tym zakresie przed wydaniem wyroku w I instancji, co naruszało jego prawo do obrony,*
- 3. art. 433 § 2 k.p.k. w zw. z art. 457 § 3 k.p.k. w zw. z art. 167 k.p.k. i art. 170 § 1 pkt 2, 4, 5 k.p.k. poprzez powierzchowną i niepełną kontrolę odwoławczą podniesionych w apelacji zarzutów obrazy przepisów postępowania opisanych w pkt 4 - 9 apelacji dotyczących braku rozpoznania oraz oddalenia wniosków dowodowych o przesłuchanie świadków Ł. M., L. M., A. D., G. W., J. W., D. K. i Z.*

B., oraz poprzez oddalenie tych wniosków dowodowych ponowionych w apelacji na rozprawie apelacyjnej w dniu 15 marca 2019r., w sytuacji, gdy ich uwzględnienie miało istotny wpływ na prawidłowość ustaleń faktycznych w sprawie oraz realizację prawa do obrony skazanego, w szczególności poprzez umożliwienie zadawania świadkom pytań,

4. art. 433 § 2 k.p.k. i art. 457 § 3 k.p.k. w zw. z art. 7 k.p.k., polegające na zaniechaniu wyczerpującej i wszechstronnej kontroli odwoławczej, poprzez pobieżne ustosunkowanie się do podniesionych zarzutów błędnej oceny dowodów w zakresie wiarygodności świadków D. K., Ł. L., P. M. i A. C. m.in. poprzez stwierdzenie, że Sąd pierwszej instancji oparł całość ustaleń faktycznych na dowodach, którym nadał walor wiarygodności,

5. art. 433 § 2 k.p.k. w zw. z art. 457 § 3 k.p.k. w zw. z art. 53 § 1 k.k. poprzez powierzchowną i niepełną kontrolę odwoławczą w zakresie zarzutu braku uwzględnienia wszystkich, dyrektyw wymiaru kary, w szczególności braku rozważenia wszystkich istniejących okoliczności łagodzących, i orzeczenie wobec skazanego kary w wysokości nieadekwatnej do przypisanych czynów,

6. art. 455 k.p.k. w zw. z art. 399 § 1 k.p.k. w zw. z art. 6 k.p.k. poprzez zaniechanie przez Sąd Okręgowy na rozprawie apelacyjnej w dniu 15 marca 2019r., uprzedzenia o możliwości uzupełnienia kwalifikacji prawnej czynu oraz podstawy wymiaru kary, co naruszało prawo skazanego do obrony i uniemożliwiło złożenie wniosku o odroczenie terminu rozprawy celem przygotowania się skazanego do obrony oraz wypowiedzenie się skazanemu w tej kwestii.”

Podnosząc powyższe zarzuty, wnoszę o uchylenie zaskarżonego wyroku oraz wyroku Sądu Rejonowego w D. i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji.

W odpowiedzi na przedmiotową kasację Prokurator wniósł o jej oddalenie jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja okazała się bezzasadna w stopniu oczywistym.

Na wstępie zaznaczyć wypada, że zarzuty kasacyjne są powtórzeniem zarzutów apelacyjnych jedynie zmodyfikowanych przez odwołanie się do art. 433 § 2 k.p.k. w zw. z art. 457 § 3 k.p.k. Wszystkie kwestie podnoszone w kasacji były

przedmiotem rozpoznania przez Sąd odwoławczy, zatem stanowić będzie ono punkt odniesienia dla oceny skuteczności kasacji.

Podkreślić w tym miejscu należy, że rażące naruszenie prawa, mogące mieć istotny wpływ na treść orzeczenia, zachodzi wówczas, gdy jest ono niewątpliwe i oczywiste, przy czym chodzi tutaj nie tyle o łatwość stwierdzenia danego uchybienia, ile o jego rangę i natężenie stopnia nieprawidłowości oraz zasadniczy wpływ tego uchybienia na treść orzeczenia odwoławczego (podobnie Sąd Najwyższy w uzasadnieniu wyroku z 29 maja 2012 r., II KK 106/12, OSNKW 2012). Kasacja, zwłaszcza z uwagi na konieczność jej sporządzenia przez podmiot profesjonalny, nie może sprowadzać się jedynie do wykazania niezadowolenia z prawomocnego rozstrzygnięcia sądu, ale wskazać konkretnie wady orzeczenia, których charakter jest tak dalece widoczny, że pomimo prawomocności tegoż rozstrzygnięcia musi ono zostać wzruszone.

Odnosnie do zarzutu 1) Sąd odwoławczy obszernie zrekapitulował zawartość normatywną art. 607e § 4 k.p.k. w powiązaniu ze stanem faktycznym sprawy i zasadnie uznał, że nie stosowano pozbawienia wolności w sprawie, w której nie nastąpiło przekazanie, co umożliwiało procedowanie w oparciu o wskazany wyjątek od zasady specjalności. Sąd Najwyższy nie dostrzegł naruszenia przepisów prawa podczas oceny stosowania art. 607e k.p.k. Wywód Sądu odwoławczego jest klarowny i nie zawiera żadnych tez, które można byłoby na gruncie wykładni art. 607 e k.p.k. poddać w wątpliwość.

Odnosnie do zarzutu 2) Sąd odwoławczy wyjaśnił szczegóły procedury sprostowania protokołu rozprawy, słusznie podkreślając brak aktywności obrony w przedmiocie doprecyzowania kwestionowanych zapisów w protokole (s. 9 uzasadnienia). Samo rozpoznanie wniosku o sprostowanie nie zostało przeprowadzone wadliwie. Kasacja nie zawiera argumentów, które nie padłyby już na etapie apelacyjnym i nie zostały w adekwatny sposób rozpoznane w postępowaniu odwoławczym.

W zakresie zarzutów 3 - 4 – Sąd odwoławczy omówił dokładnie, dlaczego oddalenie wniosków dowodowych o przesłuchanie określonych osób było zasadne (s. 10 - 11 uzasadnienia wyroku). Kasacja nie zawiera żadnych argumentów poza stosunkowo ogólnym wskazaniem, że procedowanie Sądu było błędne, gdyż

świadców wnioskowanych należało jednak przesłuchać. Obrona pozostaje jedynie na wskazaniu, że „zeznania mają znaczenie dla okoliczności sprawy”. Jawi się to jedynie jako polemika z decyzją Sądu I instancji oraz jej akceptacją przez Sąd odwoławczy.

Gdy zaś chodzi o zarzuty 5 i 6 kasacja nie zawiera żadnej argumentacji w tym zakresie, co czyni niemożliwym odniesienie się do meritum zarzutów.

Wobec powyższego należało orzec jak w sentencji.